

[NIEDOUCZENIEC *sb m*

N pl niedoucz(e)ńcy.

Sł stp, Cn brak.

*Człowiek bez dostatecznego wykształcenia, wiedzy: A iż Celnik Publicanus iest názwan/ to fie nie
ták rozumie/ áby miał być iáwnogrzelznikiem/ iáko niektorzy niedoucz(e)ńcy mniemáią/ ále dla te^{go}
ták byli názwáni/ iż ná vrzędzie iáwnym/ y póspolitym byli *SzczerbSpecSax 49 (Linde s.v. niedouk).**

Cf **NIEDOUK**

MK